

Arrest

nr. 161 488 van 8 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2009 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 5 september 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.09.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat Dhr. M(...) sinds 17.02.2010 in België zou verblijven en dat Mevr. E(...) sinds 14.03.2010 alhier zou verblijven; betrokkenen onmiskenbaar op een zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn en zij totaal verankerd zouden zijn en zij vloeiend Nederlands zouden spreken; zij werkbereid zouden zijn en zij onmiddellijk zouden willen beginnen werken; zij sterke sociale bindingen met België zouden hebben en er zeer sterke sociale banden zouden zijn ontstaan met België en met zijn autochtone bevolking; er sprake zou zijn van bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsnorm; zij verschillende stukken zouden voorleggen betreffende de door hen gevolgde lessen en cursussen en er sprake zou zijn van een buitengewone inzet en betrokkenen ondertussen ook de Nederlandse taal zouden spreken en Dhr. M(...) ter staving een inschrijvingsbewijs Nederlandse lessen, een overname van het inburgeringscontract dd. 26.11.2010 en een attest van heraanmelding dd. 26.11.2010 voorlegt en Mevr. E(...) ter staving een attest cursus maatschappelijke oriëntatie en een deelcertificaat van de module dd. 30.06.2010 voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen aan het dossier toevoegen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan en zij alle lessen samen met hun klasgenoten in het Nederlands zouden volgen en er ter staving een verklaring dd. 02.07.2012 betreffende Y(...) wordt voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen beroepen zich op artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind en halen aan dat de belangen van de kinderen geenszins gebaat zouden zijn bij een terugkeer naar Rusland en dat ze zich bij een terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad zouden weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Een terugkeer zou onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen hebben voor de kinderen, alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 18.02.2010 door Dhr. M(...) en op 15.03.2010 door Mevr. E(...), werd afgesloten op 17.03.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en één maand voor Meneer en iets meer dan één jaar voor Mevrouw - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Ook dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9.3 worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat betrokkenen weliswaar zouden kampen met een aantal medische problemen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hun laatste aanvraag artikel 9ter werd op 04.09.2012 negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59Bte 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen in België nooit enige aanvaring zouden hebben gehad met de strafrechter en dat er bij hun weten lastens hun ook geen strafonderzoek hangend zou zijn en er derhalve ook geen sprake of zelfs vermoeden zou kunnen zijn van enig gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 30 augustus 2013 beslist de gemachtigde tevens om aan beide verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten en hen een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Ook deze beslissingen worden aan de respectievelijke verzoekers ter kennis gebracht op 5 september 2013.

2. Over het voorwerp van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/69, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de beslissing(en) te vermelden waartegen het beroep gericht is.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding (R. STEVENS, Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop, in J. DUJARDIN, I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10), Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127 436).

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal. Om uit te maken welke overheids-handelingen een verzoeker definitief uit het rechtsverkeer beoogt te doen verdwijnen, moet de Raad niet enkel acht slaan op het voorwerp aangeduid in het verzoekschrift, maar kan hij ook nagaan welk resultaat de verzoekende partij beoogt te bereiken. Bij dat nazicht kunnen als relevante gegevens in aanmerking worden genomen: het belang waarop de verzoekende partij zich beroept, alsook en vooral de middelen die zij aanvoert, met name namelijk de vraag op welke rechtshandeling zij zinvol betrokken kunnen worden (cf. RvS 29 september 2003, nr. 123.578).

In casu hebben de verzoekers het voorwerp van het beroep in het onderliggende verzoekschrift als volgt omschreven: *“Verzoekende partijen hebben hierbij de eer een verzoekschrift tot nietigverklaring met vordering tot schorsing in te dienen tegen: de beslissing van verwerende partij dd. 30.08.2013 stellende dat het verzoek tot regularisatie ingediend door verzoekers dd. 29.09.2012 onontvankelijk is.”*

In de verdere uiteenzetting van het verzoekschrift omschrijven de verzoekers hun procesbelang als volgt: *“Verzoekers hebben een rechtstreeks en persoonlijk belang aangezien zij ingevolge de kwestieuze beslissing thans een legaal verblijf op basis van art. 9 BIS VW wordt ontzegd en bij afwezigheid op het Belgische grondgebied van verzoekers de procedure automatisch wordt afgewezen bij gebrek aan belang.”*

Bij het verzoekschrift voegen de verzoekers een afschrift van drie verschillende aktes, met name enerzijds de beslissing van 30 augustus 2013 waarbij de aanvraag van 29 september 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds twee beslissingen van 30 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (twee bijlagen 13sexies).

De Raad stelt echter vast dat uit het verzoekschrift niet blijkt dat de verzoekers zich middels hun annulatieberoep tevens richten tot de afzonderlijke beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 30 augustus 2013 (bijlagen 13sexies) nu deze beslissingen op geen enkele wijze concreet worden aangewezen als zijnde het voorwerp van het beroep, noch bij de uiteenzetting van het procesbelang en nu uit het verzoekschrift tevens blijkt dat tegen deze bevelen en inreisverboden geen enkel rechtsmiddel wordt ontwikkeld terwijl de aangevoerde middelen tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ook niet dienstig op deze bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden kunnen worden betrokken. Ook de verweerder heeft in de nota met opmerkingen aangenomen dat het beroep exclusief is gericht tegen de beslissing van 30 augustus 2013 tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, stelt de advocaat van de verzoekers dat het beroep ook gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten omdat deze voortvloeien uit de beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad stelt evenwel vast dat een dergelijke argumentatie geenszins in het verzoekschrift is opgenomen. Gelet op het bepaalde in artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen, is deze argumentatie of dit ‘middel’ dan ook laattijdig en onontvankelijk. Er kan, onder meer ter vrijwaring van de rechten van de verdediging van de verweerder, bovendien niet worden aanvaard dat de verzoekers ter terechtzitting en louter via een mondelinge repliek het voorwerp van het beroep gaan uitbreiden.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het voorwerp van het beroep beperkt is tot de beslissing van 30 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

4. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761*).

Het procesbelang raakt de openbare orde en moet zo nodig ambtshalve door de Raad worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat aan de verzoekers op 30 augustus 2013 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, dat hen op 5 september 2013 ter kennis werd gebracht. Aangezien hiervoor is gebleken dat het beroep niet tegen deze inreisverboden is gericht en nu uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekers tegen deze inreisverboden evenmin via enig ander verzoekschrift een beroep hebben ingediend, staat vast dat dit inreisverbod op de verzoekers van toepassing is sinds de betekening ervan. Hierdoor rijst de vraag naar de actualiteit en de wettigheid van het belang van de verzoekers bij de vordering tegen de beslissing van 30 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“*Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:*
(...)”

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering (...)”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Gezien artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet, en gezien artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (*cf.* RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c); RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval trad het aan de verzoekers opgelegde inreisverbod in werking op 5 september 2013. Deze inreisverboden zijn thans definitief in die zin dat de verzoekers er geen beroep meer tegen kunnen indienen vermits de beroepstermijn daartoe ruimschoots is overschreden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat deze inreisverboden door het bevoegde bestuur zouden zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekers daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Derhalve blijkt dat de verzoekers thans onder de gelding vallen van een definitief inreisverbod van drie jaar waarvan niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Gelet op het feit dat de verzoekers onderworpen zijn aan een inreisverbod, waardoor hen “*de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten*” gedurende een termijn van drie jaar wordt verboden, kan een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden weigeringsbeslissing slechts aanleiding geven tot een (nieuwe) negatieve beslissing van de gemachtigde daar het inreisverbod de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verhindert. Zodoende kunnen de verzoekers op heden geen wettig belang doen gelden bij hun beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard en kan dit beroep geen nuttig effect ressorten (RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c); RvS 7 mei 2015, nr. 11.277(c)).

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang in het licht van de definitief geworden inreisverboden, stelt de advocaat van de verzoekers zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoekers die niet betwisten dat zij onder een definitief en geldig inreisverbod vallen, sowieso wegens dit inreisverbod het verblijf op het grondgebied moet worden ontzegd zodat de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing er enkel toe kan leiden dat de

aanvraag opnieuw wordt geweigerd (RvS 16 juli 2015, nr. 11.431 (c); RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c)).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekers niet duidelijk maken op welke manier een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing hen, ondanks hetgeen hoger werd gesteld omtrent de invloed van het inreisverbod op de mogelijkheid om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet te bekomen, thans tot voordeel kan strekken. De verzoekers hebben niet aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een actueel en wettig belang kunnen doen gelden bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het beroep is dan ook onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel en wettig belang.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE